

Lauliku

G. R. Linnutaja

laulus.

Esimene frantsiikene.

Carlus, 1870.

H. Laakmanni tulu ja kirjadega trükitud.

Pauliku
G. R. Linnutaja
lausud.

—Rocq—

Esimene frantsikene.

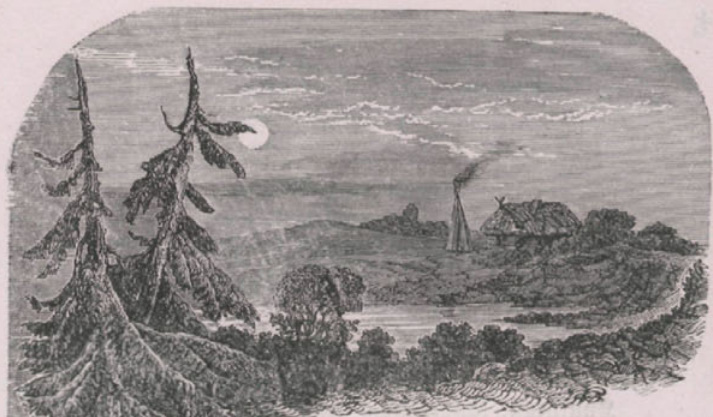
Tartus, 1870.

H. Laakmanni kulu ja kirjadega trükkitud.

Дозволено цензурою. Рига, 20. Апрѣля 1870 г.

ENSV TA Fr. H. Kreutzwaldi nim.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

J.R. 835

O

Kandke koju mo terwised!

h mo ilus isamaja,

Dh mo kallis kodumaa,

Dhlan teie dhfu taga,

Waene wõersil hingada.

Taewa tuuled,

Armu uuled,

Kandke koju mo terwised!

JAKOPSON

Emä ja laps.

Maimofene, marjofene,
 Juttušta mull' juhtumisi,
 Awaraida awaldusi,
 Mis so filmad praegu nägid,
 Kõrwad kuulsid kuulutusi,
 Kuulutusi, kandlelusi,
 Ilma ime ilmutusi!

„Kõnd'sin, kallis memmekene,
 Mõõda rohilišta rohthu,
 Mõõda põllu peidu-peenart;
 Nägin noori näälifesti;
 Wahtra waibal olid talled,
 Walged talled, waiba lälled,
 Kullakarwa kullerkuppud.“

Maimofene, marjofene,
 Kas sa muud ei mõistnud näha?
 Näälifestest põllu peenras,
 Rohu rohiliifest rüppest
 Paisisid taewa Taadi filmad,
 Armu filmad, isa hõlmad,
 Wahtisid sind walwatelles.

„Käisin ka weel, memmekene,
 Mõõda leppast leppituda,
 Kallist tase kaastituda;
 Hallikad seal kohisesid,
 Pües puhus tuule tuhin,
 Tuule tuhin, waitne wuhin,
 Laulsid linnud lahket laulu.“

Maimokene, marjokene,
 Kas sa muud ei mõistnud kuulda?
 Püie kohin, tuule wuhin,
 Leppa linnu lahked laulud
 Olid taewa Taadi healed,
 Kutsumised, ütlemised:
 Laps ma näen sind igas paigas.

Käisin kirvest keelamas.

Sõnd'sin metsa rada mööda,
 Mööda leppitu leppast teeda,
 Mööda pajusta padrikut.
 Mis ma leidsin, mis ma peitsin?
 Leidsin, peitsin sind kaunifene,
 Rahel viel lillefe.

Põues hoidsin, rüppes toitšin,
 Kandsin alla armu hõlma,
 Kandsin sügawal südames.
 Toodi seal libedaid sõnumida,
 Rasket rahedesta teadust —
 Sätšin kõik maha, mis tallis mul.

Jälle sõudsin, jälle jõudsin,
 Sõudsin, jõudsin ma metsa maale,
 Tagasi kase kaasiku.
 Andke aru, sõbrukesed,
 Kus mo põues peidetud kana,
 Südamel soojendud sõsterfilm?

Leppad nutšid, pajud kurtšid,
 Lehte metsa kaebamaie,
 Sõnu wašta mull' sõnaldes:
 „Miks sa läkšid wiletsufets,
 Beer'šid waiba warju alta —
 Enam ei leia sa kaunist!“

Laulis lindu kõrgelt puusta,
 Bajatas padriku ladwa-asta,
 Kuulutas külma kuulutust:
 „Oh, et jätšid õrnakeše
 Ükšil' põlwe leinamaie —
 Närtšib nüüd tõiste rüppessa!“

Ära mõišišin metsa mõtted,
 Linnu leina laulusõnad,
 Kahevärra kaebduse:
 Käišin kirwest keelamaies,
 Näsket wõditu wõitelemas,
 Küttide soowi riktumas!“

Oõsene külaline.

„Kes seal vöde waibas liigub,
Waimupõlgwa julgusel;
Kus end kuuse ladwas liigub
Surmalind kuu-walgusel?“

Laulik kõndides seal liigub,
Teda õnnetumat näed.
Mets, kus oodutaja liigub,
Du üks wainne furnu-aed.

„Aga, mis ta vöde katal
Kallis käib seal tegemas;
Minult waimu-käigi ael
Surma sängil nägemas?“

Oh, ta wõttab sinna rutta,
Kurwal hingel tõttada,
Et seal sala jõuaks nutta
Armuse huala!

„Kestvõl furnud wäljas käida,
Põlg'da mulla kambrikest;
Laulik külap siis ka leida
Jõudis oma armukest?“

Õõl kül furnud wäljas käida,
Põlg'da mulla kambrikest,
Tea keegi, jõudis leida
Laulik oma armukest!

Uue elu toutus.

Gestimaa, ja meile ammuft antud,
 Meeles, mõttes muistse aegist kantud,
 Kuhu on so wanad ehted jäänud,
 Priius, wõimus, ausus peitu läänud?

Dh sind olbi kaua löögas weetud,
 Seitse sada aastat piinal peetud;
 Seitse sada aastat — Jumal aita!
 Kes wõib seda häda üles näita?

Uga nii kui mets, mis talw teind paljaks,
 Rewadisest dhust ärkab haljaks,
 Nõnda, Gestimaa, ka sinu lugu,
 Keda paljaks teind raudmeeste sugu.

Eht kül, nagu lehed metsa pinda,
 Gesti weri paisutand so rinda —
 Sinu noore sou ust ja lootus
 Dn so uuelt ärkand elu toutus!

Jälle meie seas.

Uhtas lääne rannast raske udu,
 Liikus ligi tuule tiivul,
 Kattis maa, kui viirastuse kudu,
 Mattis taewa suisa siivul.

Priius, kes see lewadises kaisus
 Otsis Emajõel Koitu —
 Tundis surma ete udu tõusust,
 Põgenes talt nuttes peitu.

Põhjas tõusnud iling, jälle wiinud
 Ära pilve hirmu-aead,
 Wiha wilistusel maha löönud
 Tema wäe-wõimu majad.

Priius ei ka enam seisnud peidul,
 Sõuab uuest meie seas;
 Könnib jälle wõerfiks noorel loidul,
 Mõlgub õnne-mõtteid peas.

Weel pole kadund kõik.

Mull' isa lapses rääkis,
 Kõl mitmel waiksel ööl,
 Kuis Gesti priius-põlwe
 On ihfand nende meel.

Kuis Gesti wahwa waimu
 Naad muljund mudasfe,
 Ja rahwa orja-küttel
 Siis heitnud hädasfe.

Seal läks mo meel nii hädaks,
 Et nuttes hüüdis heal:
 Te' Taara muistsed tuuled,
 Oh tõuske jälle teal! —

Müüd magab isa mullas,
 Ja meheks tõusnud ma,
 Ei enam kurbdus' keelil
 Müüd taha kaebada.

Seft Taara tammikutes
 Weel kuulen kanget healt;
 Kõik ennemuistsed tuuled
 Ei ole kadund sealt!

Laula siiski!

Lauula, laula, leppa-lindu,
 Tõsta healta, healitseja! —
 Mis ma laulan, leina-lindu?
 Kullun kurba kaebdus-orja?
 Weersid seie werenokkad,
 Käisid siin naad kullisnokkad,
 Lõhkusid mo leppast maja,
 Kiskusid mo kalli peja.
 Poead söödi pollastuseks,
 Naene wiidi naagustoiduks;
 Murti maha leppa ladwad,
 Targa kõne Taara ladwad,
 Tehti ristid otsa täheks,
 Tappe täheks, mängu märgiks!

Mis weel laulan, leina-lindu?
 Kullun kurba kaebdus-orja? —
 Lauula siiski, leppa-lindu,
 Tõsta healta, healitseja!
 Lauula metsa lausumaie,
 Sarapiku sajatama,
 Leppad häda leinamaie,
 Kasid kurbdust kuulutama,
 Taara tammed tunnismehiks;
 Unest laula unistajad,
 Wiimasedki wiivitajad!
 Mardus tulgu läbi metsa,
 Sundmuskäijad üle soode,
 Hirmuwaimud hiite-essa!

Muusika.

Waewab walu minu waimu,
 Warjab teda udukatte,
 Otsib troosti ohtamisel,
 Ilma et see ilmufš kätte —
 Muusika! siis sinu süles
 Sulgusele ärkan üles.

Sadab rõõm mo südamesse,
 Süütab teda nagu jäde'
 Põlema, kes pea kustuts,
 Ei ta seletaks, kus tõde —
 Muusika! mind jälle wõttad,
 Dige teele mooga tõttad.

Lähen ma lord siit maailmast,
 Mulla ihust lahtudesša,
 Tõttan üles Taadi juure,
 Taewast rahu otsidesša —
 Muusika! so õnsad healed
 Kuulen siis, kus taewa keeled.

Sina suure Taadi tüttar,
 Taewast Ilma' ilmund neiu,
 Kes sa mind mo elu-eas
 Saadad, kui üht saadud peiu' —
 Muusika! mo elu laewa
 Suhid läbi maa ja taewa.

Lapse põlvest.

Kui olin veel lapse meelis
 Ja ema mind magama wiis,
 Mind riidela kattes ta kuulis
 Mo armastus' sõnu siis.

Kord jälle nii sāngi mind peitnud,
 Seal nägin üht ime-und:
 Mo kõrwa üts tüttarlaps heitnud —
 Ei lähe mo meelest see tund.

Kül ärkasin koha nüüd üles,
 A' enam ted' leidnud ma,
 Kuid kuulsin veel, ema süles:
 „Mo poeg, miks nuttab sa?“

Kaste woi pisarad?

Nõndisün kord üksil' kohal,
 Lille diel leidsün sealt,
 Sõnu ei ma saanud suhu,
 Waat'sin jüdam'likult pealt.

Aga sini=dielesed
 Mõlemad naad hoidsid end'
 Warjul, maha waadateses,
 Neg mul nähes ära lend'.

Siiski jõudsin lõppeks mina
 Waadata neid walusalt,
 Nägin, kuidas nende sina
 Käitis kaste tatte alt.

Meelest läind mul, kuid' see juhtus,
 Suul naad kuitwatasin ma;
 Süda aga raskeks uhtus,
 Näitas mul kui noomija.

Müüd käib nähtud kallis lugu
 Sagedast mul läbi pää;
 Mõtlen siis ma: joid mo musub
 Pisara woi kaste wee?

Minu kannikene.

(8. Jaaniku päeval.)

Unemõttes uupi sõudes
Läbi waitsest waaritust,
Leidsin, hallikale jõudes,
Sinilille saaritust.

Rallis, lahke kannikene,
Ei sind taha liituda,
Ära lohtu, kaunikene,
Ei sind maha sõituda.

On mul kodu aialene,
Lahke, armas minule,
Seal üks waitne kohakene,
Rallis lil, ka sinule.

Selle koha saan ma andma
Sulle elupaigaks pea,
Sinna armule sind kandma,
Sest ma olen sulle hea!

Armukese ootel.

Nõnd'sin oma kandlega,
 Sõudsin metsa sängi,
 Armukesta
 Dotatesta
 Mõlgusin uut mängi.
 Põesas laulis pajulind,
 Kannel käes mul kõlas,
 Kuulatesa
 Dotelesa
 Sõudsin samla sängi.

Ist'sin maha istmele,
 Sala samla sängi,
 Armukesta
 Dotatesta
 Mõlgusin uut mängi.
 Tuli seal ta tuife,
 Astus aimu astmel,
 Hõlmaesä
 Langenesä,
 Sala Ime sängi.

Tähele panemata armukesed.

(ilhe wene rahwasaulu järel.)

Kõnd'sime mõlemad kase metsas —
 Ehk wast oli ta kuuse metsas?
 Oli ehk tugewas tamme metsas?
 Sarapuuse salu metsas?

Lendasid okstes seal leppalinnud —
 Ehk wast olid naad turtel tuid?
 Olid ehk rõõmsad rähnakesed?
 Kulbseis fulgis karjalinnud?

Anna sa otsust, mo armukene! —
 Ei ta, kallike, tea ta kosta.
 Olime olnud kui une-mõttes,
 Oli meist jäänud kõik nägemata.

Armastuse märgid.

(G. Runebergi rootsikeele laulu järel.)

Edward küsis ehatähte:
 Kaunis tähte, taewa tüttar!
 Mis teeb Anna, kui ta ärkab,
 Unest ärkab, pääwa märkab,
 Lina heidab ümber öla?
 Kostis kaunis ehatähte:
 Anna, kui ta unest ärkab,
 Üles ärkab, pääwa märkab,
 Lina heidab ümber öla,
 Siis ta tõttab aknalella,
 Winda waatab pisaralla,
 Wiimaks filmad heidab Lääne.
 Edward ütles, hüüdis rõõmsalt:
 Hea on, oh ehatähte,
 Et ta esmalt otsib sinda,
 Sellest näen ta meele puhtust;
 Hea on, et tema filmad
 Sinda pisaralla waat'wad,
 Sellest näen ta meele pehmust;
 Aga kõige parem on weel,
 Et ta filmad Lääne lä'äwad,
 Sest naad seal mo maja näewad!

So sinised siidi filmad.

(S. Heine saksakeelse laulu järel.)

So sinised siidi filmad
 Mo peale waatasid,
 Siis läks mo meel nii härdaks,
 Mo sõnad naad kautasid.

So sinised siidi filmad
 Mo meeles nüüd ifa teal:
 Mulla' sinise mere, täis mõtteid,
 Naad walasid südame peal'.

Ma hoidsin tema filmad kinni.

(G. Heine järel.)

Ma hoidsin tema filmad kinni
 Ja andsin talle suud;
 Müüd küsib ta, miks seda teinud,
 Ei soovi teada muud.

Ei hommiku, ei õhtu aeal,
 Ma enam kuule maud:
 Miks hoiad sa mo filmad kinni,
 Kui sa mull' annad suud?

Ei wõi ma talle seda öelda,
 Ei tea ise muud,
 Kui et ta filmad hoiab kinni
 Ja annan talle suud.

Mul oli teadupärašt.

(G. Heine järel.)

Mul oli teadupärašt
 So ammu' so armastus;
 Ja siiski so tunnistust kuuldes
 Mind täitis ehmatus.

Ma tõttasin mägede otsa,
 Sealst kostis mo rõõmu heal;
 Ma nutsin mere kaldal
 Kui päike läks looja seal.

Mo süda on ka kui üks päike,
 Nii põlew vaatada,
 Ühe sügawa armastus-merde
 Ta võttab end' kautada.

Oh nutta parem.

(S. Seine järel.)

Musud, salamahti wõetud,
 Salauseš wasta antud,
 Oh kui õnsad on neist hinged,
 Kes jo Sme paelu pandud.

Mäletades, ete nähes
 Tunneb hing seal mõnda sugu,
 Mõnda möödaniku õnnest,
 Tulwikust mõnda lugu.

Aga liiad mõtlemised,
 Ei naad kõlba armu randa;
 Nutta hing! oh, nutta parem,
 Sest et nut on fergem kanda.

Oõ mõtted.

(S. Seine järel.)

Näiwad ööse minu mõtted kodu,
Siis mo kulmust uni kadund pea,
Silmist langeb pisarate sadu,
Et ma wahel isegi ei tea.

Nastab tulewad ja jälle lä'äwad!
Et ma wana ema pole näind.
Mööda on jo kümne aasta pääwad;
Sgatsus mul tihti wõersil käind.

Ihamine tõstab waljust heale,
Wanake kui ära nõidund mind,
Mõtlen ita wanakese peale;
Emakene, Jumal kaitsku find!

Wana ema arm ei ilmas wäsi,
Seda wiimsest kirjast tunnen weel;
Mäen, kuis wäriseb seal tema käsi,
Kuidas hale olnud tema meel.

Ena on mul ühtepuhku mõttes.
Kümme aastat jõudsin elada,
Kümnest pikkast aastast mööda tõttes
Saanud ford ta kaela ümber ma.

Isamaal on igavene iga,
 On üks tugew maa, mo isamaa,
 Oma kuuse, lase metsadega
 Mina teda ika näha saa'.

Ei ma sinna nõnda ihtaks minna,
 Kui mo wana ema poleks seal;
 Millaski ei wõi ta hukka minna,
 Aga ema wõib mul surra teal.

Senni, kui ma kodust ära läinud,
 Sai seal mitme sõbral' surma lõõk;
 Kui ma mõttes nende haual käinud,
 On, kui käiks mul läbi hinge mõõk.

Oh, mo süda paisub suures waewas,
 Kui ma mõtlen selle hulga peal,
 Mõtlen, et mo emat wõttaks taewas
 Enne ka, kui kostnud mull' ta heal!

Andreas Goser.

(3. Roseni saltsakeele laulu järel.)

Maad Mantua linna wangi
 Truu' Gosri wiisivad,
 Seal Mantua linnas hukka
 Siis teda mõistivad;
 Ja sõawend'e südames
 Keeb hingewaew, sest häda sees
 Maad näewad isamaa.

Käed selja peale sentud,
 Andreas Goser täis;
 Sam kindel, süda julge
 Ja surma-wahwust täis.
 Ja tihti seisis surma ees,
 Kui waenlastele teda wiis,
 Et kaitsta isamaad.

Kui aga wangikojast
 Mii wälja tõttas ta
 Ja oma sõawendi
 Seal nägi paelus ka,
 Siis hüüdis: „Sumal teiega
 Ja äraantud rahwaga
 Mo kallil isamaal!“

Ei trummi-meeski enam
 Wõind lüia tugewast,
 Kui Hofer wälja astus
 Nii linna wärawast.
 Seal seisis ta, prii paeltesge,
 Ta ihu nõu'ti surmale,
 Et kaitfis isamaad.

Tad kästi põlwi! heita;
 Ta hüüdis: „Ei te' saa!
 Ma tahan seistes surra,
 Kuis wõideln'd teiega!
 Weel lord mo heal siin kõlagu:
 Mo armas rahwas elagu
 Ja minu isamaa!“

Nüüd wõetakse paelad
 Ta ümbert, surma eel,
 Ja wiimast korda palwet
 Seal teeb Andreas weel.
 Siis hüüab: „Hästi trehwige!
 O, kuis te' halwast lastsite!
 Head bööd, mo isamaa!“

Udumäe kuningas.

(W. von Göthe saksa keele laulu järel.)

Ses sõidab seal ratsa läbi öö?
 Waat' isa ja tema pojuke;
 Ta kaitseb lapsukest hõlma sees,
 Ta hoiab ted' soojalt rinna ees.

Mo poeg, miks peidab sa oma pää? —
 Eks, isa, sa Udumäe kuningat nää?
 Raudkepp tal käes ja kuldne prees? —
 Poeg, paljas udu meie ees! —

„Oh, armas laps, käi minuga!
 „Mo tütreid mängivad sinuga!
 „Naad lillede keskel sind oodavad,
 „Sind kullaga ehtida loodavad.“

Mo isa, mo isa, eks kuulnud sa,
 Kuis tafa ta wõttis mind kutsuda? —
 Jää rahul', mo laps, jää rahule,
 Tuul lõõtsus lehti lahule. —

„Oh armas laps, käi minuga!
 „Mo tütreid tantšivad sinuga;
 „Te' mängite ilusaid mängisid,
 „Mii kaua teeb ema süngisid!”

Oh isa, mo isa, eks näe sa seal
 Mäekuninga tütreid linnu peal? —
 Mo poeg, mo poeg, näen selgest', mis ees:
 Seal seisavad pajud udu sees. —

„Mo ilus laps, ma armastan sind,
 „Sind vägise wiin, kui põlgad mind.“ —
 Oh isa, mo isa, mind käega
 Mäekuningas tõmmab jo väega! —

Kül sõidab nüüd isa wiledast',
 Poeg hõlmas hoigab tal haledast';
 Seal jõuab waewaga kodu ta,
 Poeg aga hõlmas jo surnud ta.

Hektori lahkumine.

(Fr. von Schilleri saksa keele laulu järel.)

Tahad, Hektor, ära minust tõtta',
 Kus Ahilles toutand sind wõtta
 Ohwriks sõbra Patroklusele?
 Kes saab siis so poegi õppetama
 Sõdima ja taewast auustama,
 Kui ta mõõd find saatnud surmale?

„Kallis naene, too mo surma-oda,
 Ei sa hoi mind, et mõõlab sõda,
 Sest mo peale loodab Jilion.
 Sumalad mo poea saawad kaitsuma!
 Peaksin aga peastja-surma maitsuma,
 Meid lord ühendab Eliifion.

Ei saa ilmas ma so wõitmist waat'ma,
 Leinades so mõõd jääb kambri maatma,
 Hukka meie kuulus sugu lääb!
 Lähed sinna, kus ei päikest paista,
 Raebdus-keeled kunagi saa seista,
 Leete*) jõe ka so arm seal jääb.

„Kõik mo mõtted, kõik mo ihkamised,
 Olgu muidu Leete osalised,
 Aga minu arm ei lõppe seal!
 Kuule! waenlane jo mõõlab — ruttu
 Wõõle pane mõõd ja jätta nuttu!
 Leetes minu arm ei kustu teal.“

*) Leete oli kreeklaraha usu-õppetuse järel unustuse jõgi, kelle sees iga inimese hing peale surma pidi jooma.

Palesed.

(F. von Schilleri järel.)

O minu kuldsem elu-iga,
 Kas lahkuda sa tahad tõest
 So rõõmude ja walubega,
 Mo juurest jõuda kõigest wäest?
 Kas ühtegi ei wõi sind wiita
 So lahke kujukustel weel?
 Ei! sinu laeneid sõudes fiita
 So näen ma aea siirus=teel.

So kustunud te' walendused,
 Mo noorus=ea teede paist';
 So kadund kallid palesed,
 Eht kül mo sõida põlend teist;
 Ka lõppend ust, kes asju wotis,
 Mis waim mul ise sünnitas,
 Ning jumalikus jooksus lootis
 Sa etetähels kinnitas.

Ah, nagu Wanemuine kannel
 Kord hõrdaft tõlas läbi maa,
 Et põrm end' tõstis lille annel
 Ja kiwid tõusid elama:
 Nii heitsin noorus-armu tujul
 Ma loodust oma hõlma ka,
 Kunni ta elanduse tujul
 Mo rinnal hakkas hingama!

Ja, osaldes mo armu-tulda,
 Mo keelel aimas rääkima,
 Ja, tõttes mooga waimu-walda,
 Kõik Ilma tegi leekima;
 Seal elasivad puu ja õied,
 Mull' hallik laulis jalge ees,
 Ning elule mo waimu-õied
 Ka tõstsid, kus ei hinge sees.

Seal täitis wägew püüduš rinda,
 Kui tahaks teda lõhkeda,
 Ja soowis elu sisse len'da,
 Et sõnaks, teuts lahkeda.
 Kui suur see elu seal ei näitnud
 Nii laua, kui weel punga sees;
 Kui wähe aga pärast täitnud,
 Oh, wäeti, mis mo filma ees!

Kuis tõttas wahwa julgusega
 End' täitsa õnsaks pidades,
 Seal noormees, seltsis walgusega,
 Edaši elu radades.
 Kõl üle taewa piiri näitis
 Ta tööde etetähendus;
 Ta waim kõl oma alla heitis,
 Ning kaugustest sai lähendus.

Kui kergelt läis ta läbi Ilma,
 Kõl raskust wõitis uhkeste!
 Ja kus ta kõnd', tad wõtsid hõlma
 Ta seltsilised lahkeste.
 On näitas ennast kuldseel kroonil,
 Arm oma kauni palgaga,
 Ka a u seal astus tähte kroonil,
 Ja tõde tõttas hulgaga.

Ah, aga jo kess tee peal heitsid
 Need seltsimehed harmale,
 Üks tõise järel tafa peitsid
 Mo eest naad endid kõrwale.
 On oli kergel jalal lendand,
 Ei tarkus jõudnud tüürile,
 Ning kassipidi mõtted rändand
 Mo tõe-usu piirile.

Ma nägin auu=pärge landwat
 Kül mittu kõlwatumat meest,
 Mo armu=aega äralend'wat
 Peal' elu=kewade mo eest.
 Pea üfsi oma rada sõitsin,
 Tad nägin waitseks minewat,
 Weel hea, kui lootus=kuma leidsin
 Mo teede taewal sinawat.

Mo suurest seltsi hulgast tegi
 Kes üfsi oma truu=ust tõeks?
 Kes seisab trööstides mo ligi,
 On surmani mul launiks toeks?
 Sa, sõbrus, kes sa ime=wäega
 Mo haawu mõistad paranda',
 Ja oma armsa, lahke käega
 Mo elu=koormat wähenda'.

Ja sina, töö, kes sõbrust koits,
 Kus ta mo waimu rahutand,
 Sa, kes weel millastki ei wäsinud,
 Kül löid, ei aga lahutand;
 Ja ehk kül iwakesi asud
 Müüd igawuste külsge sa,
 Negade wõlast siiski tasud
 Minutid, pääwad, aastad ka!

Õige rüütlimel.

(Schilleri järel.)

Nord astus lõwiaeda;
 Et wõidumängu laeda,
 Suur kuningas Franz;
 Ta ümber rüütlid end' näitsid,
 Ja kõrgemaid istmeid täitsid
 Neitsid, kui lillefrants.

Ja kuningas näitab käega,
 Seal tehaks suure wäega
 Päratu wõiduplats' ammul',
 Kus pikkal sammul,
 Lõwi sisse lehib,
 Ümberringi wahib,
 Kauga haigutab,
 Lõuaga maigutab,
 Siis oma liikmeid lameb
 Ja ennast maha paneb.

Ja kuningas tõstab sõrme,
 Seal läheb kärme
 Üks tõine wäraw lahti,
 Kust tiiger peaseb mahti.

See kargab kiirus sammul,
 Lõuad ammul'
 Ja kui ta seal lõwi näeb seisma,
 Ta hakkab ta ümber reis'ma,
 Tõstab kawalast kanda,
 Pelsab mõirades handa,
 Nilsjab keelt,
 Mõlgutab meelt,
 Luurib urisedes,
 Täis wiha nurisedes,
 Ja heidab lõwi taša
 Lõppes maoli maha.

Ja kuningas pilgub weel terawast,
 Seal jookswad kahest wärawast,
 Kui tuule tuhin mere wette,
 Raks leopardi tolmades etc.
 Need kargawad mõlemad ahmitsedes
 Tiigri peale wõiteletes;
 See harib neid oma küüntega hästi,
 Seal tõuseb lõwi mõirades püsti,
 Ja torraga taplus jääb longu,
 Ning ümberringi rongu
 Täis wiha kõik maha heitwad,
 Ja ükstõisel' hambaid näit'wad.

Seal langeb altani päält
 Üks finnas ilusalt kaelt;

Keft kasside pesakonda
 Just sadand on ta.

Ja pillades neitsi Kunigunda
 Nüüd ütleb rüütli Delorgele:
 „Mo rüütel, nüüd laske mind ära tunda,
 Kas läheb te' arm nii kaugele
 Kui iga pääw mull' räägite ete,
 Siis tooge see finnas minu tätte!“

Seal ruttab Delorgus alla,
 Kus kolevad kassid walla,
 Keft nende soka ta tõttab
 Ja julge käega wõttab,
 Kus hirmsam kui pörgu süles,
 Kinda ta üles.

Kõit rüütliid ja prouad, kes seda näewad,
 Imestek käsi koku lööwad;
 Ja kui ta kindaga tagasi tõttab,
 Suur rõõmu kisa tad wasta wõttab.
 Kunigunda aga filmaweega —
 Ta lubab tall' lähifest õnne seega —
 Teda nüüd igatsedes wõt'ma.
 Rüütel aga astub lähemalle,
 Wiskab kinda rüppe talle,
 Ütleb: „Ma tänu sult neitsi ei taha!“
 Ning jätkab sest tunnist saani ta maha.

Mere niglas.

(Schilleri järel.)

„Kes teist, rüütel ehk kannupois,
 Julgeb mere põhja lasta?
 Kuldse karita wiiskan ma —
 Wiru jo wõttis ta neelades wasta.
 Kes ta sealt jõuab wälja tuua,
 Wõtku ta päriseks omale juua!“

Kuningas wiiskab see sõnaga
 Karita kõrgelt kaljult wette,
 Winnab ta järsku kalda pealt
 Sulguja mere kariiduse kätte.
 „Kes see julge, weel ma küsin,
 Et siin alla lastma usin?“

Uga ei rüütel, ei kannupois,
 Keegi ei taha ta soowi täita,
 Näewad wulinal woolawat merd,
 Ükski ei himusta karikat wõita.
 Kolmattord kuningas hüüab siis ahwa':
 „Kas ei keegi teist nii wahwa!

Kui ta rüütlid ka nüüdgi wait,
 Waata! seal astub wirgal sammul
 Kannupoistest üks julge mees,
 Biskab seljast kätte rammul
 Kuue wööga murule maha —
 Waatjate imestus kustu' ei taha.

Astub ja waatab kalju pealt
 Sügawa, wahtuwa mere hauda,
 Kus Kariibbus neeland wee
 Wõttab praegu wälja sõuda,
 Pimedast põhjast tad wirutada,
 Mõirades, piitse lohinaga.

Meri, see lõõtsub, müriſeb, keeb,
 Kui tal wet oleks tulega sõõta,
 Taewani tõuseb ta hauraja waht,
 Laeneid ilmotſata wõttab ta keeta,
 Sügawast põhjast neid ilmale tuua,
 Nagu ta tahaks weel mere luua.

Lõppeks jääb ommeti soiku ta wõim,
 Aga must pragu walges wahus
 Näitab al, kui haigutaw haud,
 Piltast pimedust põrgu lõhus,
 Kuhu kõik laened end' wantawad,
 Wiru põhja nüüd kantawad.

Enne, kui tagasi woolab woog,
 Annab nüüd mees ennast Sumala hoole',
 Rahwa heitind filjul jo
 Biru wiib ta alla, kui noole;
 Pole seal kahetsusel mahti,
 Ennast ei ilmas see suu te lahti!

Wagusi jääb nüüd mere pind,
 Sügawus üksi hundab wooga,
 Kuulda on kohkund rahwa suust:
 „Bahwa noormees, Jumal sooga!“
 Dhus siis teda odada wõtwad,
 Runni wooleid tagasi tõtwad.

Wiskatsid alla sa oma kroon'
 Seldes: „Kes see krooni toob üles,
 Wõtku ta, olgu kuningas!“
 Wii oma palk, tal õnnetus külles!
 Mis seal hulguja sügawus mattab,
 Seda igawest pimedus kattab!

Mittu laewa jo langesid
 Wirust wirutud lendades alla,
 Aga üksi möla ja mast
 Waagisid hauast puruselt walla'. —
 Kuule! jo tagasi jälle kohin,
 Sügawa wiru wirastaw nohin.

Jälle meri müriſeb, keeb,
 Kui tal wet oleks tulega ſöötä,
 Laewani tõuseb ta hauraja waht,
 Laeneid ilm'otsata wõttab ta keeta,
 Sügawast põhjast neid ilmale tuua,
 Nagu ta tahaks weel mere luua.

Waata! pimedast rüppest seal
 Tõstab kui walge luul end üles,
 Walendab weest üks käsi ja õlg,
 Sõuab siis kärmest laenete süles;
 Peasnud ta on, ja ta pahem käsi
 Karikat kõrgel hoides ei wäsi.

Singab siis kaua ja sügawast,
 Teretab päikese paistuse sära.
 Rahwas suust suhu hüüawad:
 „Wäljas! ta elab! ta peafis ära!
 Wiirastus=hand ei saanud talt mahti,
 Peastis hinge sealt elusalt lahti!“

Ustub siis rahwa saatmisel,
 Kuninga ete põlwili heidab,
 Annab ta kätte karika,
 Keda ta tüttar wiinaga täidab
 Ja meest tõttab kosutama;
 See aga lugu juttustama:

„Elagu kuningas! Rõõmus' ta
 Olgu, kes hingab päikese walgel!
 Aga seal al on hirmus ta,
 Argu inime' mõistuse palgel
 Ilmas see järele uurima tõtku,
 Mis seal pimedus igawest' katku!

„Wälgu kiirusel langesin ma,
 Tuli seal wasta mull' alusjõgi,
 Ja mind winnas nüüd edasi
 Woolte kahelordne wägi,
 Ümberringi mind keerutades,
 Meelesti meeletult pööritades.

„Seal mull' Jumal, mo palwe peal',
 Näitas hirmsas ahastuses
 Kalju, kellest ma finni sain,
 Glu peastes sügawuses.
 Siit ta leidsin ma karika üles,
 Kus ta rippus korallide külles.

„Poleks ta muidu ta kätte saan'd,
 Sest ilmotjata hauad weel täitsid
 Mere pimeduse mo al,
 Kus mull' filmad jahma'tes näit'sid
 Segu lihinal pisuhändi,
 Witrastus = loomi, piduhändi.

„Eiaste wahel kobisesid
 Tortis tõuswad wõsujalad,
 Mere siil ja kalju puuk,
 Hirmsa näused härjakalad,
 Näitafid haid mull', need mere lõwid,
 Ahward'es oma hamba tüwid.

„Jälestus tuli jo peale mull',
 Seal üks sadajalgne weel ojus,
 Ahnitses hirmsa lõuaga mind,
 Laskfin nüüd lahti kartuse tujus;
 Kohe ka langefin wiru kätte,
 Kes mind mo õnneks tõi pääwa etc.“

Imelspannes, mis praegu ta kõit
 Kuulnud, hüüab kuningas wasta:
 „Sinu on karikas, aga ka
 See mo sõrmus, tahad sa kasta
 Weel kord alla sõnumeid saama,
 Kõige alumast põhjast neid tooma!“

Aga meelitades nüüd
 Ütleb ta tüttar, kell' hale süda:
 „Iha, sest mängust ehk kül jo saab,
 Mis ta teinud, kes julgeks seda!
 Laske, kui soowi ihkate täita,
 Rüütlid ka oma wahwust näita!“

Kuldse karika kuningas seal
 Virutab merde wiibimata:
 „Tood sa ta tõistkorda wälja weel,
 Tahän sind rüütliks siis ülendada,
 Sulle see palluja neitsi ka anda,
 Abikaasaks täna weel panda!“

Kannupoisil see toutus
 Võttab kõik meeled korraga wangi,
 Kuninga tüttar punastab,
 Nõrkeb minestes rohu sängi;
 Seal, et nii kalli palga wõidab,
 Alla mere põhja ta heidab. —

Näitse kül edasi, tagasi
 Wirust wooleid mürinal wiivat,
 Waatab kül alla armatsew film,
 Kust kõik laened ülesse keewad
 Wälja winnades wiru söögi,
 Meest aga tagasi ei too keegi.

Laul kellast.

(Schilleri järel.)

Muljutud jo mulla alla
 Seisab walmis sou'ne kest.
 Kel wõib täna walmis olla,
 Tööle, sellid, südamest!
 Higi otsala
 Jookstu jõesa
 Peab töö meil õnneks saama,
 Õnnistust saab Jumal tooma!

Töö juures, mis tõe meelel teeme,
 On karras mõnus juttu wiis,
 Kui ausaid sõnu kõneleme,
 Töö hõlpsam signema siis.
 Seepärast waad'kem sinna, tänna,
 Mis nõder jõud kõik sunnitab:
 Sed' meest ei tule mikski panna,
 Kes mõtteta tööd lõppetab.
 Just see on inimese ehte
 Ja miks tall' mõistus auu toob,
 Et ta jo ete sest saab tähte,
 Mis oma kätte rammul loob.

Kuuse puida, kuiwt laasta,
 Randle toku tuhinal,
 Et nei' leel siit hana suusta
 Tungiks alla wuhinal.
 Wast, ta sulagu!
 Lina wulagu!
 Et me' wisa kella üdi
 Wiimaks woolaks wiisypidi.

Mis tule abil mulla alla
 Siin töttame pea walama,
 Saab kõrgelt torni lambrist alla
 Weel kaua meiest kõlama,
 Saab mitmeks põlweks ulatama,
 Ja liigutama südameid,
 Saab kurbadega kurwastama
 Ja finnitama palujaid.
 Mis maa peal inimeste lastel'
 Siin muutlik saatus läkitab,
 Sest kuulutab ta kõrgel astel,
 Sest kaugele ta ilmutab.

Rakkud tõuswad, walendajad,
 Wast jo hakkab sulama.
 Tooge tuhka, sunnitajat,
 See a'ab ruttem wulama.
 Puhas wahust ka
 Täitsa olgu ta,

Et nii puhastud mettallist
 Seal ka kostaks puhtast', kallist'!

Seft rõõmuhealel teretada
 Ja võttab kallist maimolest,
 Seb' une paelus, ema kaelus
 Glule ärtand lapsusest;
 Ei tea weel, kas elupääwad
 Tal rõõmus, waewas mööda lääwad;
 Müüd ema armu ellad tiiwad
 Tad läbi noore ea wiiwad —
 N' noole lennul lendab aeg.
 Pois heidab tüttarlapsest lahku,
 Maailm tal läbi tõndida,
 Ei merel, maal ta süda kohku,
 Senni, kui jälle kodu ta.
 Waat', seal siis seisab noorus=ehtes,
 Kui taewa=ingli kuju sees,
 Kui koidupuna kuldseis tähtes,
 Noor neiu lahkest' tema ees.
 Seal tõuseb igatsus ta rinda,
 Mis mite üles rääkida,
 Ja sala kohtes mulla pinda
 Ta lastab pisaratega.
 Käib puna palgel neitsi jälgeil,
 Et juhtuks õnnels tereta',
 Ja murrab õisi muru käigil,
 Kellega armu ehita'.

Di ella lootust, igatsusi,
 Noort armu-põlve — kullakest,
 Silm näeb kui taewa awaldufi
 Ja süda põleb lootusest.
 Oh kestaks igawest see tuli
 Ja noore armu õitsew põli!

Waat' kuis torud uug'ma lõõwad!
 Sisse warda pistan ma,
 Näen tall' läiki peale jääwat,
 Siis on aeg jo walada.
 Sellid, tehke siis
 Proowi, nagu wiis!
 Kas ka meile õnnetähets
 Abrus, pehmus ühte lähets.

Sest seal, kus waljus ja kus ellus,
 Kus kanguš, heldus ühte heljus,
 Seal üffi healte ühendus.
 Siis katsju, lähed kihlusele,
 Kas süda loodud südamele,
 Et jul ei tuleks kahetsus.
 Pärjalilled pruudi peas
 Mängitawad tuulega,
 Tõttab saadikute seas
 Kella lõögil pulma ta.
 Oh, ei teeksid ellad pidud
 Dtsa elu fewadel!
 Sest, kui wöö sa lahti fidud —

Ots siis mõtte-kujudel.
 Kui himu ta läin'd,
 Peab armastus jääma;
 Kui õie-aeg käind,
 Peab wili saama.
 Mees püüdlisult nüüd
 Maailmaga wõitleb,
 Mõõd' ilmu sõitleb,
 Ta istutab, külwab,
 Ja waeb ja walwab,
 Ning koristab, kunni
 Ta õnne saan'd kinni.
 Nii joosseb koku tall' wara kui hilja
 Ta aitadesse suurt rikkust ja wilja,
 Kül peret kaswab tall', kaswab hүүd.
 Ja waitfel wiisil
 Teeb kaugel sest kārast
 Mis korrapärast,
 Niisama kui tema,
 Ta laste ema;
 Ta walitseb majas
 Ja tallitseb aias,
 Ei pääwal, ei õõdel
 Saa otsa ta töõdel,
 Ta seadmise al
 Saak õnnistab tal;
 Ta firstud ja lappid suurt warandust näit'wad,
 Ja wurinal wärtnad end' lõngaga täitwad,

Ta laekaske, kenaste ehitud,
 Kõik kangad ja willad on mähitud,
 Ning hoiab neid puhtuses käsimata,
 On wäsimata.

Issa, südame rõõmuga,
 Paneb tähele õnne korra,
 Võttab ta suurust aruta',
 Näeb seal niidud ja nätkuwad põllud,
 Raugelt kõlawad karjaste kessud;
 Aitades wiljakest mõõdawad wakkad,
 Rikkusest painuwad laudid ja lakkad.
 Uhtel suul kõrkleb seal:
 Kindel, kui kalju peal,
 Seisab mo õnne kord,
 Rikkus ja perekond!
 Aga taewa wägedega
 Pole jääb'wat seadust teha,
 Õnnetusel terge jalg.

Märgid head! siis tõtte manu,
 Töö wõib peale hakkata.
 Enne aga palwe sõnu
 Võtke taewa läkkita'.
 Hoidku kahju eest!
 Lööge prundi seeest!
 Suits'des woolab läbi toru
 Alla kuumaw wäse soru.

Head tule wägi palju teeb,
 Kui inime' ted' walitseb,
 Ja mis ka korda saatwad käed,
 Seal abiks on neil tule wäed;
 See wägi aga hirmsaks lääb,
 Kui ennast paeltest lahti nääb,
 Teed ise endal' otstides
 Ja mäsfab loodud priiuses.
 Häda, kui ta saanud mahti,
 Suureks tõustes keelmata,
 Tänavates peasend lahti,
 Ei need jää taft neelmata!
 Kõik, mis walmistanud käed,
 Wih'wad peasend tule wäed. —
 Pittse pilwed
 Kosu kandjid,
 Wihma andsid;
 Pittse pilw ka häda tõi,
 Wälku löi.
 Kuuled kella torni peal?
 Häda heal!
 Laewa tee
 Hirmsast särab,
 Pääwa puna pole see!
 Kuidas kárab
 Rahwas seal
 Teede peal!
 Dule sammas láigib, liigub,

Suitsu pilvel lendab, liigub,
 Tuule tujul tuisladesa;
 Majad lang'wad raskatades,
 Seinad, sambad praskatades,
 Kaugel' kuulda akna klirin,
 Naeste kisa, laste pirin,
 Karja kärin,
 Häda värin;
 Kõik seal jookseb, aitab, käitab,
 Dõ kui pääwa walges näitab;
 Kätte kaudu kärmusega
 Umbritega
 Lendab wesi üles, alla,
 Uhkab pumba suudest walla.
 Sulgudes siis tõtt'wad tuuled,
 Tormades tuld otšiwad,
 Aita, rehte puhuwad
 Teda nende kanged uuled,
 Ja kui tahaksid nei' nooled,
 Mullast mättaid lahutades,
 Põrmuks muuta ilma-maa,
 Mõnda naad nüüd mäsawa'
 Sullatusta alustades
 Dot'mata!
 Lootmata
 Snime' sest kohast tõttab,
 Oma wõitlemise jättab,
 Waatab imekspannes pealt.

Seinad, raad
 Üksi jäiwad,
 Tuule houd neist üle käiwad;
 Nagu hirmutuse leerid
 Näitawad need mustad müürid,
 Kuhu aset üles löiwad
 Wiim ja tuul.

Korra weel
 Kus ta wara
 Lõppes ära
 Inime', jo reisi teel,
 Seisab ainsa keppi najal.
 Mis tulest ta tal riisuti,
 Üks troost jäi siiski kurwal aeal:
 Kui ots sai tema õnne majal',
 Ta omaksed kõik peasteti.

Waat'! jo wast kõik jooksnud alla,
 Täidetud on kella kest;
 Saab ta sealt ka hästi walla,
 Et meil rõõmu oleks tast?
 Kui kest lõhki löi?
 Muld ehk wase jõi?
 Tihti, kui weel toimetame,
 Õnnetust jo tunda saame.

Meist püha mulla alla lootes

Sai maetud kallis kella keft,
 Niisama külwab seemnekeft
 Seal põllumees, head kaswu voo'es,
 Ja palwet tehes südameft.
 Beel kallim aga on see seeme,
 Mis firštus puhkab meie ees,
 Ja keda leinal mulda wiime,
 Et tõuseks rõõmul' taewa sees.

Toome tornist

Hüüab seal

Leina laulu

Kella heal.

Ta üht hinge jaadab kurbdus' ohtus,

Et ta aru annaks wiimses kohtus.

Oh, seal abikaasat kantaks',

Laste ema mulda pannaks',

Walju surm neil wõersiks käinud,

Maene mehe hõlmast läinud,

Lahkund armsaist lastest ka,

Keda ilmal' toonud ta,

Dma rinnal imetand,

Elle nimel nimetand —

Pere ühenduse sīde

Katki kistud igawest;

Hauas hingab tema pide,

Hingab wiimast unekest;

Kus ta armu sõna kajas,
 Truuil hoolet löpmata,
 Seal nüüd, lejets jäänud majas,
 Sunnib wõeras armuta.

Kunni korras jahtumine
 Jätke raske tallitus;
 Nagu lind on lustiline,
 Olgu teie trallitus.
 Näitse säramist
 Öhtu warawist,
 Poisid tööst siis kohe lahti;
 Meistritel pole millas mahti.

Läbi metsa, kiirus käigil,
 Tõttab öhtu puna läigil
 Teedekäija kodumaale. —
 Kari tuln'd jo tänawale,
 Lambad ees ja nende jälgeil
 Suitwad weised, paksuil palgeil,
 Sarwi näites,
 Öppind kohte laudas täites.
 Wilja koorem
 Raskest liigub,
 Küüni liigub;
 Peal tal lehtest,
 Lille ehteist
 Kena frants;

Noored lõik'jad teewad käiki,
 Kus on tants.
 Tee ja tänaw jääwad waiti;
 Wanem rahwas tuas ist'wad,
 Tule paistel juttu west'wad,
 Rahujulguš täidab kõiki.
 Sõde waibad
 Alma täitwad;
 Auusa mehe und ei sega
 Pime öö,
 Nagu waen tal kurjadega;
 Kõsu film on wallali.

Seaduskord, sa õnnetooja,
 Taewa tüttar, rahulooja,
 Kellest sarnastele sibe,
 Linnadel' sai kindlus-pide,
 Et sa sinna tooksid ahwast
 Metsast leppimata rahwast;
 Kes sa inimeste kotsa
 Wõtsid tallitfedes tõtta,
 Ja neid hoofsalt õppetada
 Armastama isamaada.

Tuhad kät end' liigutawad
 Ükstõist amitates seal,
 Mende wõimu teud saawad
 Smekspannes nähtud teal.

Peremees ja poisid teewad
 Keelmata, mis tööks neil jai,
 Igal pool naad auustud jääwad —
 Wabaduse hõlm on lai.
 Töö on inimeste ehe,
 Õnnelord ta õnnistus;
 Auustab Keisrit auunähe,
 Meid siis kätte usindus.

Rahupõlwe
 Leppimised
 Wiitke, wiitke
 Waiselt meie wainudel!
 Jäägu tulemata pääwad,
 Kes me' rikkust nurjas nääwad,
 Ja meid endid sõawaewas,
 Kus see taewas,
 Kes seal praegu õhtupunast
 Walendud,
 Küla, linna tulekumast
 Koledast jaaks walendud!

Kella kest nüüd lööge lahti,
 Oma kohust täitnud ta,
 Et me' film jaaks rõõmsalt wahti'
 Korda läinud kaju ka.
 Laske wäsar taub,
 Runni kätte wau!

Peab kel ülestõusema,
Kest siis enne katkema.

Kül meister kesta maha westa
Wõib õigel aeal, targal käel;
A' häda! Kui end' ise peasta
Wast-oja wõttab, omal wael!
Siis kõue healel, hullust wihast,
Seal lõhkund maja pillab ta,
Ja nagu pörgu haura kehast
Ta tuleb hullatuslega.

Kus toored wäed end' lahti lõõnud,
Ei naad seal korras asja toonud;
Kus rahwas ise priiks end' lõid,
Seal hirmuaega kaasa tõid.

Oh häda, kui kord rahwa seas
Seal sala kogund tule süüt,
Ja nemad, mässamise peas,
End' ise ai'ta tah'wad nüüd!
Ka kella kara, wihast weatud,
Siis mässajad seal kogu lööb,
Ja, ehk kül rahu healeks seatud,
Nüüd wägiwallal' healta teeb.

Priiust ja õigust! kuuled hüüdwat
Ka rahulisi mehigi,
Sa näed neid sõariistu püüdwat

Ja rõõwliks heitwad hulgani.
 Seal naesed metsalifets saawad,
 Mis kole, see neil naljakeit',
 Naad surejaidli teutawad,
 Dn hirmsad, kus neil juhtus wõit.
 Ei ole midagi neil püha,
 Kõik häbelik meel kadunud;
 Head ajab ära kurja wiha,
 Kõik paha lahti peastetud.
 Kõl kardetawad elajatest
 Dn lõwid, tiigid wõideldes,
 A' kõige hirmsam hirmsamatest
 Dn inimene tuju sees.
 Oh häda neil! kes pimedale
 La kätte tule annawad!
 Ei saa ta käes sest walgujt talle,
 Waid tuhaks teeb ta linnad, maad.

Jumal tänatud, kel wäljas!
 Waad're, nii kui tähe tuum
 Kesta sees, seal file, haljas,
 Tuleb ilmsiks waskne tuum.
 Üleütsse ta
 Läägib laitmata;
 Ka ta lenad kirja tähed
 Näit'wad, et me' meistri mehed.

Kõik koku nüüd
 Mo sellid, et me' rongu teeme

Ja kella sisse pühitseme!
 Konfórdia*) tad ristin ma.
 Ja olgu noomija ses koguduses,
 Et ennast koguks tões ühenduses.
 Tal ita teuks olgu see,
 Seks meister teda walandki:
 Maailma tallitustest eemal
 Peab taewa al ta kõituma,
 Kus pitkse pilwed seltsis temal
 Ja taewas hiilg'wa tähtega;
 Sealt tema healed alla tõstku,
 Kui kewadine rahu-ilm,
 Ja rahwa südant taewa tõstku,
 Kus tähtel walwab Taadi film.
 Mis püha on ja igawene,
 Ja suu sest andku teadusi,
 Ja lõppes aeast tunnikene,
 Ja hüüdku tema lendusi.
 Tal endal' südant kül ei antud,
 Siiski sest kõnelgu ta keel,
 Mis taewast meie peale pandud
 Ja mis meil juhtus eluteel.
 Ja nagu tema heale-ea
 Me' kõrwus ruttu kaunud,
 Nii õppetagu ta, et pea
 Kõik Ilma asjad waunud.

---

*) Kokuleppimine.

Nüüd weel, kõwa kõie külles,
Tõstlem kella hana seest,
Et ta tõuseks pilve üles,
Kõstma heale riikidest.
Tõstlem, tõstlem ta
Hauast heljuma!
Tõtkem teda torni kandma,
Rahva kuulutust sealt andma.

Sissekord:

Kandke koju mo terwised	3
+ Ema ja laps	4
+ Käisin kirvest keelamas	6
Õfene külaline	8
Uue elu toutus	9
? Jälle meie seas	10
? Weel pole kadund kdit	11
+ Laula siiski	12
Muusika	13
Lapse põlwest	14
Kaste woi pisarad	15
Minu kannikene	16
Armukese ootel	17
Tähele panemata armukesed	18
Armastuse märgid	19
So sinised siidi filmad	20
Ma hoidsin tema filmad kinni	21

Mul oli teadupärašt	22
Dh nutta parem	23
Dõ mõtted	24
Andreas Hofer	26
Udumäe kuningas	28
Geffori lahkumine	30
Paleused	31
Sige rüütlimeel	35
Mere niglas	38
Paul kellašt	45

9